

ΟΙ

ΑΛΛΟΙ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

C. J. TUDOR

Μετάφραση: Παλμύρα Ισχυρίδου

Κοιμάται. Ένα χλωμό κορίτσι μέσα σ' ένα λευκό δωμάτιο. Γύρω του μηχανήματα. Μηχανικοί φρουροί, που κρατούν δεμένο το κοιμισμένο κορίτσι στη χώρα των ζωντανών, εμποδίζοντάς το να παρασυρθεί από τα νερά μιας αέναης σκοτεινής παλίρροιας.

Το σταθερό βουητό τους και ο αργόσυρτος ήχος της αναπνοής του κοριτσιού είναι το μοναδικό του νανούρισμα. Παλιά αγαπούσε τη μουσική. Αγαπούσε το τραγούδι. Αγαπούσε το παιχνίδι. Έβρισκε τη μουσική στα πάντα –στα πουλιά, στα δέντρα, στη θάλασσα.

Ένα μικρό πιάνο έχει τοποθετηθεί σε μια γωνία του δωματίου. Το καπάκι είναι ανοιχτό, αλλά ένα λεπτό στρώμα σκόνης καλύπτει τα πλήκτρα. Πάνω στο πιάνο είναι ακουμπισμένο ένα υπόλευκο κοχύλι. Τα αχνό ροζέ εσωτερικά τοιχώματά του θυμίζουν τις ντελικάτες καμπύλες ενός αυτιού.

Τα μηχανήματα σφυρίζουν και βουίζουν.

Το κοχύλι δονείται.

Ξαφνικά ένα διαπεραστικό «ντο» πλημμυρίζει το δωμάτιο.

Κάπου αλλού ένα άλλο κορίτσι πέφτει.

1

*Δευτέρα 11 Απριλίου 2016
Αυτοκινητόδρομος Μ1 Βόρεια*

Πρώτα πρόσεξε τα αυτοκόλλητα που κάλυπταν περιμετρικά το πίσω τζάμι του αυτοκινήτου και τον προφυλακτήρα σε όλο του το μήκος.

Κόρναρε αν πας γυρεύοντας.

Μη με ακολουθείς, έχω χαθεί.

Όταν οδηγείς σαν εμένα, καλά θα κάνεις να πιστεύεις στον Θεό.

Χαλασμένη κόρνα –τον νου σου στο κωλοδάχτυλο.

Οι αληθινοί άντρες αγαπούν τον Χριστό.

Αυτά κι αν ήταν αντιφατικά μηνύματα. Εντούτοις ένα πράγμα ήταν σαφές: Ο οδηγός ήταν ολοφάνερα ένα ρεμάλι. Ο Γκέιμπ θα στοιχημάτιζε ότι ο τύπος φορούσε μακό μπλουζάκια με διάφορα σλόγκαν και ότι στη δουλειά του είχε τη φωτογραφία ενός πίθηκου με τα χέρια πάνω από το κεφάλι του και τη λεζάντα: «Δεν είναι απαραίτητο να είσαι τρελός για να δουλεύεις εδώ, ωστόσο βοηθάει.»

Σκέφτηκε ότι ο οδηγός δεν μπορούσε να δει τίποτα από το πίσω τζάμι. Από την άλλη μεριά, βέβαια, τα αυτοκόλλητα αποτελούσαν υλικό για διάβασμα, αν έπεφτες σε μποτιλιάρισμα. Όπως

τώρα, καληώρα, που είχαν κολλήσει στον αυτοκινητόδρομο. Μια ατελείωτη σειρά αυτοκίνητα προχωρούσαν σημειωτόν ανάμεσα από τα έργα που γίνονταν στον Μ1, τα οποία θα στοιχημάτιζε κανείς ότι είχαν ξεκινήσει τον προηγούμενο αιώνα και ότι, όπως όλα έδειχναν, θα συνεχίζονταν μέχρι την επόμενη χιλιετία.

Ο Γκέμπ αναστέναξε και χτύπησε νευρικά τα δάχτυλα στο τιμόνι, λες και αυτό θα μπορούσε με κάποιον τρόπο να επιταχύνει την κυκλοφορία ή να θέσει στη διάθεσή του μια μηχανή του χρόνου. Είχε αργήσει λίγο. Όχι πολύ. Όχι ακόμα. Υπήρχε ελπίδα να προλάβει να επιστρέψει στο σπίτι εγκαίρως. Ωστόσο δεν ήταν αισιόδοξος. Για την ακρίβεια, η ελπίδα τον είχε εγκαταλείψει κοντά στον Κόμβο 19, μαζί με όλους τους οδηγούς που ήξεραν αρκετά καλά την περιοχή ώστε να το ρισκάρουν και να κάνουν μια παράκαμψη χρησιμοποιώντας το επαρχιακό δίκτυο με τη βοήθεια του GPS.

Αυτό που πραγματικά τον απογοήτευε ακόμη περισσότερο ήταν το γεγονός ότι σήμερα είχε καταφέρει να φύγει στην ώρα του. Ήθελε να προλάβει να επιστρέψει σπίτι έως τις εξίμισι, ώστε να είναι εκεί για το βραδινό φαγητό και για να βάλει απόψε εκείνος την Ίζι για ύπνο, όπως είχε υποσχεθεί στην Τζένη.

«Μόνο μία φορά την εβδομάδα. Αυτό ζητάω, τίποτα περισσότερο. Να υπάρχει ένα βράδυ που θα τρώμε μαζί, που θα διαβάζεις στην κόρη σου μια ιστορία όταν πέφτει στο κρεβάτι και που θα προσποιούμαστε ότι είμαστε μια κανονική, ευτυχισμένη οικογένεια.»

Αυτό το τελευταίο τον είχε πληγώσει. Γι' αυτό ειπώθηκε άλλωστε.

Φυσικά, θα μπορούσε να είχε επισημάνει ότι, εκείνο το πρωί, αυτός είχε ετοιμάσει την Ίζι για το σχολείο, καθώς η Τζένη έπρεπε να φύγει γρήγορα επειδή είχε να συναντήσει έναν πελάτη. Αυτός είχε παρηγορήσει την κόρη τους και της είχε βάλει αντισηπτικό στο πιγούνι, όταν τη γρατσούνισε ο κυκλοθυμικός γάτος (τον οποίο η Τζένη είχε περιμαζέψει από τον δρόμο).

Αλλά δεν είπε τίποτα. Γιατί ήξεραν και οι δύο ότι αυτό δεν αποτελούσε ικανοποιητικό αντιστάθμισμα για όλες τις υπόλοιπες

φορές, για όλες τις στιγμές που ο Γκέμπι ήταν απών. Η Τζένη δεν ήταν παράλογος άνθρωπος. Όμως στο θέμα της οικογένειας έθετε πολύ σαφή όρια. Αν τα υπερέβαινες, θα περνούσε πολύς καιρός μέχρι να σε δεχτεί ξανά στον οικογενειακό κύκλο.

Η βαθιά αφοσίωσή της στην κόρη τους ήταν ένας από τους λόγους που ο Γκέμπι την αγαπούσε. Η δική του μάνα ήταν αφοσιωμένη στη φτηνή βότκα' όσο για τον πατέρα του, δεν τον γνώρισε ποτέ. Ο Γκέμπι είχε ορκιστεί ότι αυτός θα συμπεριφερόταν διαφορετικά' ότι θα στεκόταν πάντοτε δίπλα στο κοριτσάκι του.

Κι όμως, να τος τώρα, εγκλωβισμένος στον αυτοκινητόδρομο, κινδυνεύοντας να αργήσει. Ξανά. Η Τζένη δεν θα του το συγχωρούσε. Τουλάχιστον όχι αυτή τη φορά. Κι εκείνος δεν τολμούσε να αναλογιστεί τι θα σήμαινε κάτι τέτοιο.

Είχε προσπαθήσει να της τηλεφωνήσει, αλλά είχε βγει ο τηλεφωνητής. Και τώρα το τηλέφωνό του είχε λιγότερο από ένα τοις εκατό μπαταρία, πράγμα που σήμαινε ότι από στιγμή σε στιγμή θα τα έφτυνε, και σήμερα, ειδικά σήμερα, ο Γκέμπι είχε ξεχάσει τον φορτιστή του στο σπίτι. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να καταπνίξει την παρόρμησή του να πατήσει το γκάζι και κυριολεκτικά να πετάξει στην άκρη τα υπόλοιπα οχήματα, και να καθίσει υπομονετικά, χτυπώντας νευριασμένα τα δάχτυλά του στο τιμόνι και κοιτάζοντας τον αναθεματισμένο Αυτοκολλητάκι μπροστά του.

Πολλά από τα αυτοκόλλητα φαίνονταν παλιά. Ήταν ξεθωριασμένα και ζαρωμένα, αλλά και το ίδιο το αυτοκίνητο φαινόταν αρχαίο. Μια παλιά Cortina ή κάτι παρόμοιο, βαμμένη με εκείνο το χρώμα που ήταν πολύ δημοφιλές στη δεκαετία του 1970: ένα θαμπό χρυσαφί. Σαν μουχλιασμένη μπανάνα. Σαν το ηλιοβασίλεμα στην αιθαλομίχλη. Σαν ήλιος που ψυχορραγεί.

Η χαλασμένη εξάτμισή του έβγαζε ασταμάτητα βρόμικο γκρίζο καπνό. Όλος ο προφυλακτήρας ήταν διάστικτος από τη σκουριά. Ο Γκέμπι δεν διέκρινε το σήμα του κατασκευαστή. Το πιθανότερο ήταν ότι είχε χαθεί, μαζί με τα μισά νούμερα της πινακί-

δας. Μόνο τα γράμματα T και N παρέμεναν στη θέση τους, καθώς κι ένα κομμάτι αριθμού που θα μπορούσε να ήταν το 6 ή το 8. Συνοφρωθήκε. Αυτό το ρημάδι μάλλον δεν κυκλοφορούσε νόμιμα. Κανονικά δεν θα έπρεπε να κυκλοφορεί στους δρόμους· ίσως να μην ήταν καν ασφαλισμένο, ίσως το οδηγούσε κάποιος χωρίς δίπλωμα. Καλύτερα να κρατούσε μια απόσταση για ασφάλεια.

Τη στιγμή που ετοιμαζόταν να αλλάξει λωρίδα, στο πίσω τζάμι, ανάμεσα στα ξεφλουδισμένα αυτοκόλλητα, εμφανίστηκε το πρόσωπο ενός κοριτσιού. Ήταν ένα κοριτσάκι πέντε έξι χρόνων. Με στρογγυλό πρόσωπο και ροδαλά μάγουλα. Τα λεπτά ξανθά μαλλιά του ήταν πιασμένα ψηλά σε δύο κοτσιδάκια.

Η πρώτη του σκέψη ήταν ότι κανονικά η μικρή θα έπρεπε να ήταν δεμένη σε παιδικό κάθισμα.

Η δεύτερη σκέψη του ήταν: *η Tζι.*

Η μικρή τον κοίταξε. Τα μάτια της γούρλωσαν. Άνοιξε το στόμα της από το οποίο έλειπε το ένα μπροστινό δόντι. Ο Γκέμπ θυμήθηκε ότι το είχε τυλίξει σε μια χαρτοπετσέτα και το είχε βάλει κάτω από το μαξιλάρι της για να το πάρει η νεράιδα των δοντιών.

Τα χείλη της σάλεψαν: «Μπαμπά!»

Αμέσως μετά ένα χέρι την άδραξε από το μπράτσο και την ανάγκασε να καθίσει. Το κοριτσάκι χάθηκε απ' τα μάτια του. Πάει. Εξαφανίστηκε.

Ο Γκέμπ κοίταξε επίμονα το άδειο τζάμι.

Η Tζι.

Αδύνατον.

Η κόρη του βρισκόταν στο σπίτι με τη μαμά της. Το πιθανότερο ήταν ότι θα έβλεπε το κανάλι της Ντίσειν, όση ώρα η Τζένη της ετοιμάζε το φαγητό. Δεν ήταν δυνατόν να βρισκόταν στο πίσω κάθισμα ενός σαράβαλου, πηγαίνοντας ένας Θεός ξέρει πού, χωρίς να είναι καν δεμένη σε παιδικό κάθισμα.

Τα αυτοκόλλητα δεν του επέτρεπαν να δει τον οδηγό. Διέκρινε ελάχιστα την κορυφή του κεφαλιού του πάνω από το «*Κόρναρε αν πας γυρεύοντας*». Να πά' να γαμηθεί. Ο Γκέμπ κόρναρε. Έπειτα

αναβόσβησε τα φώτα του. Το αυτοκίνητο φάνηκε να αναπτύσσει ταχύτητα. Είχαν περάσει το κομμάτι όπου γίνονταν τα έργα και από πενήντα μίλια την ώρα το όριο ταχύτητας στην οδοσήμανση άλλαζε σε ταχείας κυκλοφορίας.

Η Ίζι. Επιτάχυνε. Οδηγούσε ένα καινούριο Range Rover που πήγαινε του σκοτωμού, που λέει ο λόγος. Κι όμως ο σαραβαλισμένος κουβάς μπροστά του είχε αρχίσει να απομακρύνεται με ταχύτητα. Πάτησε το γκάζι πιο δυνατά. Είδε το ταχύμετρο να περνάει τα εβδομήντα μίλια, τα εβδομήντα πέντε, τα ογδόντα πέντε. Κι ενώ κέρδιζε έδαφος, το μπροστινό αυτοκίνητο έστριψε απότομα στη μεσαία λωρίδα και προσπέρασε κάμποσα οχήματα. Ο Γκέμπ ακολούθησε, μπαίνοντας μ' έναν ελιγμό μπροστά σ' ένα φορτηγό. Η κόρνα του τον ξεκούφανε. Ένωσε την καρδιά του έτσι κι έτσι να εκραγεί και να πεταχτεί έξω από το στήθος του όπως το γαμημένο το Άλιεν.

Το μπροστινό αμάξι έκανε επικίνδυνους ελιγμούς ανάμεσα από τα αυτοκίνητα. Ο Γκέμπ είχε ένα Ford Focus στη μια πλευρά του κι ένα Toyota μπροστά του. Σκατά. Κοίταξε στον καθρέφτη, μπήκε στη λωρίδα βραδείας κυκλοφορίας και στη συνέχεια χώθηκε ξανά μπροστά από το Toyota. Την ίδια στιγμή ένα Jeep εμφανίστηκε από τη λωρίδα ταχείας κυκλοφορίας και παραλίγο να τρακάρουν. Ο Γκέμπ πάτησε φρένο. Ο οδηγός του Jeep άναψε τα αλάρμ και του έδειξε το μεσαίο δάχτυλο.

«Εσύ να πας να γαμηθείς, μαλάκα!»

Ο σκουριασμένος κουβάς βρισκόταν τώρα αρκετά πιο μπροστά, συνεχίζοντας τους ελιγμούς. Τα πίσω φώτα του εξαφανίστηκαν. Ο Γκέμπ δεν μπορούσε να το ακολουθήσει. Ήταν υπερβολικά επικίνδυνο.

Εξάλλου μπορεί να έκανα λάθος, σκέφτηκε προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του. Σίγουρα έκανα λάθος. Πώς θα μπορούσε να ήταν η Ίζι; Όχι, αδύνατον. Για ποιο λόγο να βρισκόταν μέσα σ' εκείνο το αμάξι; Ήταν κουρασμένος, στρεσαρισμένος. Είχε σκοτεινιάσει. Θα πρέπει να ήταν κάποιο άλλο κοριτσάκι που έμοιαζε

στην Ίζι. Πολύ. Ένα κοριτσάκι που είχε τα ίδια ξανθά κοτσιδάκια, το ίδιο κενό ανάμεσα στα μπροστινά δόντια. Ένα κοριτσάκι που τον είχε φωνάξει «μπαμπά».

Μπροστά του είδε μια ταμπέλα: ΣΤΑΘΜΟΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ 500 ΜΕΤΡΑ. Θα μπορούσε να κάνει μια στάση και να τηλεφωνήσει, ώστε να μπορέσει να ηρεμήσει, ωστόσο είχε ήδη καθυστερήσει, έπρεπε να συνεχίσει τον δρόμο του. Από την άλλη μεριά, τι σημασία είχαν λίγα λεπτά παραπάνω; Πολύ γρήγορα θα είχε προσπεράσει τη ράμπα της εξόδου. Να συνεχίσει την πορεία του; Να κάνει στάση; Να συνεχίσει; Να κάνει στάση; *Η Ίζι*. Την τελευταία στιγμή έστριψε το τιμόνι αριστερά, πατώντας τη λευκή διαγράμμιση και ξεσηκώνοντας μια θύελλα από κορναρίσματα. Ακολούθησε με ταχύτητα τη ράμπα και μπήκε στον χώρο του σταθμού εξυπηρέτησης αυτοκινητιστών.

Ο Γκέιμπ σπάνια σταματούσε στους σταθμούς του αυτοκινητόδρομου. Του προξενούσαν κατάθλιψη, καθώς η πελατεία τους ήταν άνθρωποι βουτηγμένοι στη μιζέρια, άνθρωποι που θα προτιμούσαν να βρίσκονταν κάπου αλλού.

Έχασε μερικά πολύτιμα λεπτά τρέχοντας πάνω κάτω, περνώντας μπροστά από τους διάφορους πάγκους με τα φαγητά, αναζητώντας έναν τηλεφωνικό θάλαμο, τον οποίο ξετρύπωσε τελικά κοντά στις τουαλέτες. Ήταν ένας και μοναδικός θάλαμος, μιας και κανένας δεν τους χρησιμοποιούσε πλέον. Έχασε μερικά λεπτά ακόμη αναζητώντας κέρματα, αλλά μετά διαπίστωσε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήσει κάρτα. Έβγαλε τη χρεωστική κάρτα του από το πορτοφόλι, την έχωσε στη σχισμή και τηλεφώνησε στο σπίτι του.

Η Τζένη δεν απαντούσε ποτέ με το πρώτο χτύπημα. Ήταν πάντα απασχολημένη, μονίμως έκανε κάτι με την Ίζι. Μερικές φορές έλεγε ότι θα ήθελε να είχε οχτώ ζευγάρια χέρια. Ο Γκέιμπ σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να περνάει περισσότερο χρόνο μαζί τους, να βοηθάει περισσότερο στο σπίτι.

«Εμπρός!»

Γυναικεία φωνή. Όμως δεν ήταν της Τζένης. Ήταν μια άγνωστη φωνή. Μήπως είχε πάρει λάθος αριθμό; Δεν τηλεφωνούσε συχνά στο σταθερό του σπιτιού του. Εξαιτίας των κινητών, και πάλι. Κοίταξε τον αριθμό στη συσκευή του τηλεφωνικού θαλάμου. Ήταν αναμφίβολα ο αριθμός του σταθερού του σπιτιού τους.

«Εμπρός!» επανέλαβε η φωνή. «Είστε ο κύριος Φόρμαν;»

«Ναι. Ο κύριος Φόρμαν. Εσείς ποια είστε, διάολε;»

«Ονομάζομαι Μάντοκ. Είμαι επιθεωρητής της αστυνομίας.»

Μια επιθεωρητής της αστυνομίας. Στο σπίτι του. Να απαντάει στο τηλέφωνό του.

«Κύριε Φόρμαν, πού βρίσκεστε;»

«Στον Μ1. Δηλαδή σ' έναν σταθμό εξυπηρέτησης. Σχόλασα από τη δουλειά και επιστρέφω σπίτι.»

Είχε αρχίσει να φλυαρεί ακατάσχετα. Σαν ένοχος. Αλλά, πάλι, ήταν ένοχος, έτσι δεν είναι; Ένοχος για πολλούς και διάφορους λόγους.

«Κύριε Φόρμαν, είναι ανάγκη να έρθετε αμέσως στο σπίτι σας.»

«Γιατί; Τι συμβαίνει; Τι έγινε;»

Παρατεταμένη σιωπή. Μια σιωπή βαριά, ασφυκτική. Το είδος της σιωπής που είναι φορτωμένη με λόγια τα οποία δεν ξεστομίζονται. Λόγια που πρόκειται να σου καταστρέψουν μεμιάς τη ζωή.

«Πρόκειται για τη σύζυγό σας... και την κόρη σας.»

2

*Δευτέρα 18 Φεβρουαρίου 2019
Σταθμός Εξυπηρέτησης Αυτοκινητιστών
του Νιούτον Γκριν, Μ1 Κόμβος 15, 1.30 π.μ.*

Ο αδύνατος άντρας έπινε καφέ χωρίς γάλα, με μπόλικη ζάχαρη. Σπανίως έτρωγε κάτι. Μια φορά, ίσως δύο, είχε παραγγείλει τοστ, από το οποίο είχε τσιμπήσει μονάχα δύο μπουκιές. Στην Κέιτι θύμιζε κάποιον που βρίσκεται πιο κοντά στον θάνατο απ' όσο θα περίμενε κανείς για άνθρωπο της ηλικίας του. Τα ρούχα κρέμονταν πάνω του σαν σε σκιαχτρό που του έχουν αφαιρέσει τα παραγεμίσματα. Κάτω από τα μάτια και στα ζυγωματικά, το πρόσωπό του ήταν βαθουλωμένο από την ασιτία. Όταν έπιανε την κούπα του καφέ, τα κόκαλα στα μακριά και ντελικάτα δάχτυλά του ήταν τόσο μυτερά, ώστε σου δημιουργούσαν την εντύπωση ότι θα τρυπούσαν το λεπτό δέρμα.

Αν δεν ήξερε ορισμένα πράγματα γι' αυτόν, η Κέιτι θα υπέθετε ότι ήταν άρρωστος, ότι ήταν καρκινοπαθής στο τελικό στάδιο. Η γιαγιά της, που είχε αρρωστήσει με καρκίνο, είχε παρόμοια όψη. Όμως αυτός υπέφερε από άλλου είδους ασθένεια. Μια αρρώστια της καρδιάς και της ψυχής. Ούτε τα καλύτερα φάρμακα ούτε οι καλύτεροι γιατροί του κόσμου θα μπορούσαν να γιατρέψουν την αρρώστια του. Τίποτα δεν θα μπορούσε να τη γιατρέψει.

Στην αρχή άρχισε να επισκέπτεται τους σταθμούς εξυπηρέτησης του αυτοκινητόδρομου, μια δυο φορές τον μήνα, μοιράζοντας φυλλάδια. Η Κέιτι είχε πάρει ένα απ' αυτά. Ήταν φωτογραφίες ενός μικρού κοριτσιού. ΜΗΠΩΣ ΜΕ ΕΙΔΑΤΕ; Φυσικά, η Κέιτι την είχε δει. Όλοι την είχαν δει. Το κοριτσάκι και τη μαμά του. Τις είχαν δείξει στις ειδήσεις.

Τότε ακόμα ο αδύνατος άντρας έτρεφε ελπίδες. Κατά κάποιον τρόπο δηλαδή. Είχε την παράλογη ελπίδα που τροφοδοτεί τους ανθρώπους επιδρώντας σαν ναρκωτικό. Είναι το μόνο που τους έχει απομείνει. Γαντζώνονται σ' αυτή σαν να είναι πίπα του κρακ, έστω κι αν γνωρίζουν πως η ελπίδα έχει γίνει από μόνη της ένας εθισμός. Λέγεται ότι το μίσος και η πικρία καταστρέφουν τον άνθρωπο. Λάθος. Αυτό που τον καταστρέφει είναι η ελπίδα. Η ελπίδα σε καταβροχθίζει από μέσα σαν παράσιτο. Στο τέλος σε αφήνει να κρέμεσαι σαν δόλωμα πάνω από έναν καρχαρία. Όμως δεν σε σκοτώνει. Δεν ανήκει σ' αυτή την κατηγορία.

Η ελπίδα είχε ροκανίσει τον αδύνατο άντρα, ώσπου δεν απέμεινε τίποτε απ' αυτόν. Τίποτε άλλο πέρα από τα χιλιόμετρα που έγγραφε στους δρόμους και στους πόντους που συγκέντρωνε από τις διάφορες καφετέριες.

Η Κέιτι σήκωσε την άδεια κούπα του και σκούπισε το τραπέζι.

«Να σου τη γεμίσω ξανά;»

«Προσφορά του καταστήματος;»

«Είναι μόνο για τους τακτικούς πελάτες.»

«Ευχαριστώ, αλλά πρέπει να φύγω.»

«Εντάξει. Τα λέμε.»

Ο άντρας κατένευσε ξανά. «Ναι, βέβαια.»

Αυτή ήταν όλη κι όλη η συνομιλία τους κάθε φορά. Η Κέιτι δεν ήταν καν σίγουρη αν ο τύπος αντιλαμβανόταν ότι μιλούσε στο ίδιο πρόσωπο, κάθε φορά που έμπαινε στο μαγαζί. Της είχε δώσει την εντύπωση ότι, στα μάτια του, οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν άορατοι.

Η Κέιτι είχε ακούσει ότι ο άντρας επισκεπτόταν κι άλλες καφετέριες, όχι μόνο σε σταθμούς εξυπηρέτησης αυτοκινητιστών. Το προσωπικό εναλλασσόταν, οπότε οι φήμες κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα. Οι πληροφορίες προέρχονταν επίσης από αστυνομικούς που περνούσαν συχνά από εκεί. Οι φήμες έλεγαν ότι ο άντρας περνούσε τις μέρες και τις νύχτες του οδηγώντας πάνω κάτω στον αυτοκινητόδρομο, σταματώντας στους σταθμούς εξυπηρέτησης και αναζητώντας το αυτοκίνητο που απήγαγε το κοριτσάκι του. Ότι έψαχνε να βρει τη χαμένη του κόρη.

Η Κέιτι ήλπιζε ότι οι φήμες ήταν ανυπόστατες. Ήλπιζε ότι ο αδύνατος άντρας θα έβρισκε εντέλει λίγη γαλήνη. Δεν το ευχόταν μόνο για χάρη του. Κάτι πάνω του, η βουβή απόγνωσή του, άγγιζε μια ανοιχτή πληγή μέσα της. Πάνω απ' όλα η Κέιτι ήλπιζε ότι μια μέρα, όταν θα ερχόταν να πιάσει δουλειά, θα διαπίστωνε ότι ο άντρας είχε γίνει άφαντος και ότι μπορούσε να τον βγάλει από το μυαλό της.

Νυχτερινή οδήγηση. Κάποτε ο Γκέιμπ την απεχθανόταν. Μισούσε τη λάμψη των φώτων των αυτοκινήτων που έρχονταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Μισούσε τα σκοτεινά σημεία του αυτοκινητόδρομου, εκεί όπου ο δρόμος έμοιαζε να λιώνει και να σβήνει μέσα σε μια πηχτή άβυσσο. Ήταν σαν να σε κατάπινε μια μαύρη τρύπα. Ανέκαθεν αυτό τον έκανε να χάνει τον προσανατολισμό του. Στο σκοτάδι, όλα έδειχναν αλλιώτικα. Οι αποστάσεις μεταβάλλονταν, τα σχήματα παραμορφώνονταν.

Τώρα πια οδηγούσε πολύ πιο άνετα τις νύχτες. Καθισμένος στη θέση του οδηγού, έβαζε να παίζει σιγανή ατμοσφαιρική μουσική νιώθοντας προστατευμένος στο κουκούλι του. Απόψε είχε διαλέξει να ακούσει τη Λόρι Άντερσον. Το *Strange Angels*. Ήταν ένα άλμπουμ που το άκουγε συχνά. Του ταίριαζε η παράξενη και απόκοσμη ατμόσφαιρά του. Ήταν κατάλληλη για τις διαδρομές του πάνω κάτω στη μαύρη άσφαλτο.

Μερικές φορές φανταζόταν ότι έπλεε μέσα σε βαθύ σκοτεινό ποτάμι. Κάποιες άλλες, ότι ταξίδευε στο διάστημα, στο αιώνιο έρεβος. Είναι παράξενες οι σκέψεις που περνούν από το μυαλό σου, σαν υπνοβάτες, τις πρώτες πρωινές ώρες, τότε που ο εγκέφαλός σου θα έπρεπε να κοιμάται. Ωστόσο, παρόλο που επέτρεπε στο μυαλό του να ταξιδεύει, τα μάτια του ήταν καρφωμένα στον δρόμο, πάντα σε εγρήγορση.

Ο Γκέιμπ δεν κοιμόταν. Ή τουλάχιστον δεν κοιμόταν κανονικά. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους οδηγούσε. Όποτε χρειαζόταν μια ανάπαυλα, περισσότερο επειδή πίστευε ότι έτσι *όφειλε* να κάνει παρά επειδή αισθανόταν κουρασμένος, σταματούσε σε κάποιον από τους σταθμούς εξυπηρέτησης οι οποίοι είχαν γίνει πλέον δεύτερο σπίτι του.

Θα μπορούσε να τους απαριθμήσει, και από τις δύο κατευθύνσεις του M1: Ήξερε τι πρόσφερε ο καθένας, ποιος ήταν ο βαθμός αξιολόγησής του και πόσα χιλιόμετρα απέιχε ο ένας από τον άλλο. Σκεφτόταν ότι, κατά κάποιον τρόπο, οι σταθμοί είχαν γίνει δεύτερο σπίτι του. Η ειρωνεία ήταν ότι κάποτε τους απεχθανόταν. Όταν χρειαζόταν κάτι περισσότερο από έναν καφέ χωρίς γάλα, πάρκαρατο βαν του, ένα αυτοκινούμενο τροχόσπιτο, στον χώρο στάθμευσης των μεγάλων φορτηγών και ξάπλωνε στο πίσω μέρος του για κάνα δώωρο. Πολλές φορές μετάνιωνε επειδή είχε χάσει τον χρόνο του, επειδή είχε παραμείνει άπραγος, χωρίς να ψάχνει. Όμως, ενώ το πνεύμα του δεν αναπαυόταν ποτέ, τα μάτια, οι καρποί και τα πόδια του χρειάζονταν ένα διάλειμμα. Μερικές φορές, όταν κατέβαινε από τη θέση του οδηγού, με την πλάτη κυρτή, αισθανόταν σαν άνθρωπος του Νεάντερταλ, που προσπαθεί να σταθεί όρθιος για πρώτη φορά. Έτσι λοιπόν, κάθε είκοσι τέσσερις ώρες, πίεζε τον εαυτό του να κλείσει να μάτια, να ισιώσει το κορμί του –που ξεπερνούσε σε ύψος το ένα ογδόντα εφτά– όσο μπορούσε μέσα στο βαν, για εκατόν είκοσι λεπτά. Και στη συνέχεια έβγαινε ξανά στον δρόμο.

Είχε μαζί του όλα τα χρειαζόμενα. Τα είδη προσωπικής περιποίησης και μερικές αλλαξιές ρούχα. Πού και πού αναγκαζόταν να κάνει μια μικρή παράκαμψη και να κατευθυνθεί προς μια κωμόπολη, για να βρει κανένα πλυντήριο. Ήταν κάτι που τον δυσареστούσε, επειδή οι κωμοπόλεις του υπενθύμιζαν ότι οι περισσότεροι άνθρωποι ζούσαν μια κανονική ζωή. Ψώνιζαν, δούλευαν, έβγαιναν για καφέ, πήγαιναν τα παιδιά στο σχολείο. Όμως εκείνος τα είχε στερηθεί όλα αυτά. Είτε επειδή τα είχε χάσει είτε επειδή τα είχε εγκαταλείψει.

Στον αυτοκινητόδρομο, στους σταθμούς εξυπηρέτησης, η κανονική ζωή αναστέλλεται προσωρινά. Οι πελάτες βρίσκονται καθ' οδόν προς κάποιον προορισμό, κάνουν μια στάση στα ενδιάμεσα. Δεν βρίσκονται ούτε στο ένα μέρος ούτε στο άλλο. Οι σταθμοί εξυπηρέτησης αποτελούν ένα μικρό καθαρτήριο.

Είχε μαζί του το κινητό του και τον φορητό υπολογιστή του, καθώς και δύο έξτρα φορτιστές και κάμποσες μπαταρίες (δεν θα επαναλάμβανε ποτέ το ίδιο λάθος). Όταν δεν οδηγούσε, περνούσε την ώρα του πίνοντας καφέ, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στις ειδήσεις –μήπως τυχόν υπήρχε κάποια είδηση– και ψάχνοντας στις ιστοσελίδες εξαφανισμένων ατόμων.

Οι περισσότερες δεν ήταν παρά πίνακες ανακοινώσεων. Έκαναν έκκληση σε όσους γνώριζαν κάτι για τους ανθρώπους που είχαν εξαφανιστεί, ενημέρωναν για την πρόοδο των αναζητήσεων, διοργάνωναν εκδηλώσεις με σκοπό να προσελκύσουν περισσότερο την προσοχή. Και όλα αυτά, με την απεγνωσμένη ελπίδα ότι κάποιος εκεί έξω πιθανόν να έβλεπε κάτι και να ερχόταν σε επαφή με τους ενδιαφερόμενους.

Στο παρελθόν μελετούσε τις ιστοσελίδες προσεκτικά, με θρησκευτική ευλάβεια. Όμως έπειτα από ένα διάστημα άρχισαν να τον ενοχλούν: όλη αυτή η ελπίδα, η απόγνωση. Οι ίδιες φωτογραφίες ξανά και ξανά. Τα πρόσωπα ανθρώπων που είχαν εξαφανιστεί εδώ και χρόνια, δεκαετίες ίσως, και που ο φακός της φωτογραφικής μηχανής τα είχε διατηρήσει αναλλοίωτα. Τα χτενίσματά τους φάνταζαν όλο και πιο ξεπερασμένα, τα χαμόγελά τους όλο και πιο παγωμένα, καθώς οι επέτειοι των γενεθλίων διαδέχονταν η μια την άλλη, όπως και τα Χριστούγεννα.

Ήταν επίσης τα καινούρια πρόσωπα που εμφανίζονταν σχεδόν καθημερινά και διατηρούσαν ακόμα τον απόηχο της ζωής. Ο Γκέιμπ φανταζόταν ότι το μαξιλάρι τους είχε ακόμα το αποτύπωμα του κεφαλιού τους, ότι η οδοντόβουρτσα τους είχε στεγνώσει μέσα στο ποτηράκι του νιπτήρα και ότι τα ρούχα τους στην ντουλάπα εξακολουθούσαν να αποπνέουν φρεσκάδα, μιας και δεν είχε

προλάβει ακόμα να τα διαποτίσει η μυρωδιά της μούχλας και της ναφθαλίνης.

Αλλά ήταν θέμα χρόνου. Ακριβώς όπως είχε συμβεί και με τους υπόλοιπους. Ο χρόνος θα συνέχιζε να κυλάει δίχως αυτούς. Ο κόσμος θα συνέχιζε την πορεία του. Μονάχα τα αγαπημένα τους πρόσωπα θα παρέμεναν στην πλατφόρμα, μην μπορώντας να ξεκολλήσουν από κει, αδυνατώντας να εγκαταλείψουν την επαγρύπνησή τους.

Άλλο να θεωρείσαι εξαφανισμένος, άλλο πεθαμένος. Κατά μία έννοια, η εξαφάνιση είναι χειρότερη. Ο θάνατος είναι οριστικός. Ο θάνατος μας επιτρέπει να πενθούμε. Να φυλάμε ενθύμια, να ανάβουμε κεράκια και να αφήνουμε λουλούδια στο μνήμα. Μας επιτρέπει να συνεχίσουμε τη ζωή μας.

Η εξαφάνιση δημιουργεί μια κατάσταση αβεβαιότητας και αναμονής. Μας εγκλωβίζει σ' έναν παράξενο ζοφερό τόπο όπου η ελπίδα τρεμοφέγγει αμυδρά στον ορίζοντα, ενώ η δυστυχία και η απόγνωση διαγράφουν κύκλους πάνωθέ μας σαν τα όρνια.

Το τηλέφωνό του βούιξε στη θήκη του πάνω στο ταμπλό του αυτοκινήτου. Ο Γκέμπ έριξε μια ματιά στην οθόνη. Μόλις διάβασε το όνομα, του σηκώθηκε η τρίχα.

Ένα άλλο στοιχείο που ανακάλυπτες, αν περνούσες τη ζωή σου ταξιδεύοντας στους επαρχιακούς δρόμους μες στα μαύρα μεσάνυχτα για πολύ καιρό, ήταν ότι υπάρχουν κι άλλοι που κυκλοφορούν επίσης τη νύχτα. Κάποια άλλα βαμπίρ. Φορτηγατζήδες που πρέπει να διανύσουν μεγάλες αποστάσεις. Αστυνομικοί, οδηγοί ασθενοφόρων και τραυματιοφορείς, σερβιτόροι σε σταθμούς εξυπηρέτησης αυτοκινητιστών. Όπως, για παράδειγμα, η ξανθιά σερβιτόρα. Απόψε είχε ξανά βάρδια. Φαινόταν συμπαθητική, αλλά ήταν μονίμως εξουθενωμένη. Ο Γκέμπ φανταζόταν ότι την είχε εγκαταλείψει ο άντρας της και ότι δούλευε νυχτερινή βάρδια, ώστε τη μέρα να μπορεί να φροντίζει τα παιδιά της.

Του άρεσε να επινοεί ιστορίες για τους ανθρώπους που συναντούσε, ήταν κάτι που το συνήθιζε. Έπλαθε ιστορίες, θαρρείς και επρόκειτο για χαρακτήρες ενός βιβλίου. Ορισμένους μπορούσες να τους καταλάβεις με την πρώτη ματιά. Με κάποιους άλλους, δεν ήταν τόσο εύκολο. Και υπήρχαν άνθρωποι τους οποίους ήταν εντελώς αδύνατο να ψυχολογήσεις.

Όπως ο Σαμαρείτης.

«Πού σε βρσκ;» έγραφε το μήνυμά του στο κινητό.

Κατά κανόνα ο Γκέμπ δεν μπορούσε να υποφέρει τους ανθρώπους που χρησιμοποιούσαν συντομογραφίες, έστω και στα μηνύματά τους –κατάλοιπο από την παλιά ζωή του, τότε που ασκούσε το επάγγελμα του κειμενογράφου–, όμως τον Σαμαρείτη τον αντιμετώπιζε με επιείκεια, για πολλούς και διάφορους λόγους.

Πάτησε το εικονίδιο του μικροφώνου στην οθόνη του κινητού και είπε: «Μεταξύ Νιούτον Γκριν και Γουάτφορντ Γκαπ.» Τα λόγια του εμφανίστηκαν σε γραπτό μήνυμα. Ο Γκέμπ πάτησε Αποστολή.

Έρθε η γραπτή απάντηση: Συνάντηση @ Μπάρτον Μαρς, Εξδς Ζ14. Στλν οδηγίες.

Το Μπάρτον Μαρς ήταν ένα χωριουδάκι, όχι ιδιαίτερα γραφικό, κοντά στο Νόρθαμπτον. Απείχε καμιά πενηνταριά λεπτά από το σημείο όπου βρισκόταν τώρα ο Γκέμπ.

«Γιατί;»

Η απάντηση περιλάμβανε μόνο δύο λέξεις. Τις λέξεις που περίμενε να ακούσει εδώ και τρία χρόνια περίπου. Λέξεις που τον γέμιζαν τρόμο.

«Το βρήκα.»

Ένα βράδυ, καθώς επιστρέφει στο σπίτι από τη δουλειά, ο Γκέιμπ βλέπει στο πίσω τζάμι του προπορευόμενου αυτοκινήτου το πρόσωπο ενός κοριτσιού. Τα χείλη του ανοιγοκλείνουν σαν να φωνάζει «μπαμπά».

Είναι η Ίζι, η πεντάχρονη κόρη του. Και είναι η τελευταία φορά που την αντικρίζει.

Επί τρία χρόνια, ο Γκέιμπ οργώνει τον αυτοκινητόδρομο πάνω κάτω, αναζητώντας το αυτοκίνητο που απήγαγε την κόρη του.

Η Φραν ταξιδεύει επίσης στον αυτοκινητόδρομο μαζί με την κόρη της την Άλις. Όμως η Φραν δεν ψάχνει κάτι. Τρέχει να κρυφτεί από τους ανθρώπους που τις καταδιώκουν. Γιατί η Φραν ξέρεi την αλήθεια. Ξέρεi τι συνέβη στην κόρη του Γκέιμπ, και ποιος ευθύνεται γι' αυτό.

Και ξέρεi τι θα κάνουν σ' αυτή και στην Άλις, αν τις πιάσουν.

«Ίδού η απόδειξη ότι ο εξαιρετικός Άνθρωπος Κιμωλία δεν ήταν ένα πυροτέχνημα και ότι οι ιστορίες της C.J. Tudor συναγωνίζονται σε ανατριχίλα τον Στίβεν Κινγκ.»

-Sunday Express

«Άκρως απολαυστικό και τρομακτικό. Με στοίχειωσε από την πρώτη στιγμή... Η C.J. Tudor είναι πάντα πολλά βήματα μπροστά»

-Alex Michaelides, συγγραφέας του Η σιωπηλή ασθενής